

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΘΗΓΗΤΗ
Ν. ΜΑΤΣΑΝΙΩΤΗ

Αποσπάσματα από την τιμητική εκδήλωση για τα 30 χρόνια Καθηγητικής προσφοράς

1997

Αντιφώνηση του Καθηγητή κ. Νίκου Ματσανιώτη

Πώς πέρασαν τόσα χρόνια! Πώς άθροισαν μια ολόκληρη ζωή! Πώς το παλγκάρι που άρχισε να εργάζεται σ' αυτή την κλινική το 1952 έγινε -αν έγινε- αυτός που περιγράψατε εσείς. Εγώ πάντως τσιμπιέμαι για να βεβαιωθώ ότι είμαι ξύπνιος και ότι πραγματικά όλα όσα είπατε ήμουν πραγματικά εγώ. Ασφαλώς ακούστηκαν και υπερβολές. Μου άρεσαν όμως.

Σας ευχαριστώ όλους, ομιλητές και ακροατές, όλους εσάς που γεμίσατε αυτό το αμφιθέατρο για να μου δείξετε τη φιλία σας και την εκτίμηση σας.

Είναι φυσικό να ευχαριστήσω ιδιαίτερως όλους όσους εργάστηκαν για να πραγματοποιηθεί η σημερινή εκδήλωση.

Μια εκδήλωση που με πλημμυρίζει με συγκίνηση και που δείχνει ότι υπάρχουν ακόμη στην πανεπιστημιακή κοινότητα άνθρωποι με ήθος και αφοσίωση.

Ευχαριστώ θερμά τον πρωτοστάτη της σημερινής εκδήλωσης τον Καθηγητή κ. Χρήστο Καττάμη με τον οποίο με συνδέουν δεσμοί μιας ολόκληρης ζωής.

Ευχαριστώ την κ. Λήδα Ζάννου-Μαριολέα η οποία με γνώρισε νέο βοηθό, συμπορευθήκαμε Βήμα προς Βήμα μια μακρά πανεπιστημιακή ζωή και σήμερα μιλώντας για μένα έδειξε τον πλούτο της ψυχής της.

Ο ροδαλός, ευγενής και ευφυής Δημήτρης Αναγνωστάκης, ένας από τους καλύτερους βοηθούς που πέρασαν από την κλινική, σεβαστός αναπληρωτής καθηγητής σήμερα, θυμήθηκε τα νιάτα του και μου χάρισε την ψευδαίσθηση και των δικών μου.

Αλλά και τα ύστερα χρόνια ωραία είναι αρκεί να κρατάμε έστω και μικρό μέρος των ονείρων και του ρομαντισμού της νιότης μας.

Ευχαριστώ και τη συνείδηση της κλινικής μας, τον άνθρωπο που δεν την ξεχωρίζει από το σπίτι του, τον πιστό και αφοσιωμένο κ. Ξενοφώντα Κρίκο για τα πολλά καλά του λόγια. Ευτύχησα να περιβάλλομαι από εκλεκτούς συνεργάτες που με βοήθησαν να ανακαλύψω πρώιμα στην καθηγητική μου ζωή ότι είναι πολύ μεγαλύτερη η χαρά του «δίνω» από τη χαρά του «παίρνω».

Και με το πέρασμα του χρόνου ανακάλυψα ότι πέρα από τη μεγάλη χαρά που προσφέρει το «δίνω» αποτελεί και εξαιρετική επένδυση.

Στον τελικό απολογισμό τα πολλά «δίνω» αθροίζουν έναν καταρράκτη απολαυών, κορύφωση του οποίου αποτελεί η σημερινή αξέχαστη για μένα μέρα. Μ' άλλα λόγια, έδωσα πολλά, αλλά πήρα περισσότερα.

Στα 27 χρόνια που είχα τη μεγάλη εύνοια της τύχης να διευθύνω αυτήν την κλινική υπήρξαν διάχυτα τα αισθήματα αλληλεγγύης, αμοιβαιότητας, αλληλοσεβασμού, φιλίας, συντροφικότητας.

Αντιθέτως απουσίαζαν ολοσχερώς οι εύνοιες, οι παραγοντισμοί, οι δυσαρέσκειες, οι συκοφαντίες.

Εργασθήκαμε όλοι σκληρά και κανένας δεν έμεινε ανικανοποίητος.

Ίσως η επαγγελματική φτώχεια που χαρακτηρίζει την παιδιατρική να βοήθησε στην επικράτηση ενός ρομαντικού κλίματος που ανέδειξε τον καλύτερο εαυτό όλων μας.

Έφυγα από το Πανεπιστήμιο πριν από 3½ χρόνια και δεν έφθασε στ' αυτιά μου ούτε μία πικρή κουβέντα. Αντίθετα νιώθω μαζί σας σαν να μην έφυγα ποτέ. Δεν μας κρατούσε ενωμένους η άσκηση της εξουσίας αλλά η αμοιβαία αγάπη και εκτίμηση.

Σας ευχαριστώ όλους για τη μεγάλη χαρά που μου δώσατε σήμερα και υπόσχομαι ότι θα εξακολουθήσω να είμαι κοντά σας συμπαραστάτης και συνεργάτης όπως υπήρξα σ' όλη μου τη ζωή.